

примѣри, че хайдутинъ или войникъ, който посегне върху жена, или извърши безчестие, непременно бива убитъ, защото е изневѣрилъ на дѣлото и дълга си.

Не пушеше. Веднажъ, той и другаритѣ му, преследвани отъ потера, минавали дебнешкомъ презъ гжста и непроходима гора въ Матейския балканъ. Благодарение на обстоятелството че не пуши, можалъ да подуши, че наблизю по диритѣ имъ имало хора. На другия день наистина могли да откриятъ, где се е била спрѣла потерата, на кжде е заминала, и така избѣгнаха опасността. По при-рода той не обичаше месо, а презъ лѣтото се хранѣше изключително съ плодове, които самъ отглеждаше. Като въздържателенъ изобщо, той бѣше запазилъ силитѣ си и бодростта си до дѣлбока старостъ.

Първитѣ признаци на физическо отслабване баща ми прояви две-три години следъ Балканската война. Вече работѣше по-малко и по-дълго почиваше. Ние, макаръ и възрастни, по стара привичка не пушихме предъ него. Когато чувахме, че се приближава по дългия коридоръ къмъ общата стая, обикновено братъ ми предупреждаваше: стариятъ орелъ иде — да хвърлимъ цигаритѣ. Баща ни никога не спорѣше съ насъ, нито имаше мѣсто за споръ, защото казаното отъ него безпрекусловно се изпълняваше. Безъ насилие всички се подчинявахме и по тогавашния обичай прекарвахме курортното време въ стопанството и работѣхме заедно съ работницитѣ. Между него и майка ми имаше едно абсолютно разбирателство, никога не чухъ да спорятъ, нито да бждатъ на различни мнения. Презъ 1917 год. стариятъ орелъ отслабна доста, разхождаше се изъ обширния дворъ и всѣки день следѣше съобщенията за боеветѣ. Криво му бѣше, че се биемъ съ руситѣ и считаше, че катастрофата ще дойде отъ тамъ. Презъ февруарий 1918 година получихъ нареждане отъ щаба на армията незабавно да се върна въ Русе, понеже баща ми билъ зле боленъ. Съ тежко предчувствие напустнахъ фронта, пжтувахъ безъ прекжсвания и едва на четвъртия день стигнахъ въ Русе. Баща ми вече не можеше да става, говорѣхме малко — липсваха му сили, а два дни следъ това изгасна и последната искра. Умрѣ безъ болки и безъ болестъ преди катастрофата на фронта. Въ последнитѣ минути пакъ виждахъ сѣнчестия орѣхъ, неговия приятель Арабоолу и, самъ азъ вече възрастенъ, си спомнихъ нѣкогашното му мрачно настроение и думитѣ му за смъртта, останали врѣзани въ детската ми паметъ.

АЛ. ХИТОВЪ